

Hồi 68

Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt

Au Dương Siêu nghe giọng nói của Chưởng Châu hình như đã biết người nọ là ai, nhưng chàng lại thấy lời nói của chàng còn có vẻ nghiêm nghị và hình như rất ghét người ấy thì phải. Nên chàng càng ngạc nhiên thêm.

Chàng chưa kịp nhìn thì đã thấy trong bóng tối có một đại hán trung niên bước ra.

Đại hán nọ thân hình vạm vỡ, nhưng có một vẻ cười ghê sợ mặt y nhợt nhạt và đầy tà khí, hai tai to và vểnh, má bên trái có một cái sẹo lớn, mình mặc áo xanh, đầu cột tóc chửi không đội mũ. Trông dáng điệu và lối đi của y, đủ thấy y là một kẻ tầm thường, nhưng gượng làm ra vẻ một văn nhân nho nhã.

Y vừa đi vừa đưa mắt liếc nhìn Chưởng Châu, mồm thì nói:

- Tôi đến đây để bảo vệ tiểu thư đấy. Tiểu thư xem, lúc này chả là tới đúng lúc là gì? Hi hi...

Trông bộ mặt và nghe tiếng cười của y, khiến ai cũng phải buồn nôn buồn ọe.

Âu Dương Siêu chưa biết rõ thân phận của đối phương nên không tiện lên tiếng, nhưng chàng vẫn cảm thấy người đó trông rất chướng mắt.

Không ngờ đại hán nọ lại tiến tới gần, sầm nét mặt lại, lầm lì nói:

- Âu Dương Siêu, người không nhận ra được ta, nhưng ta lại nhận ra người được. Ngày hôm nay người dám tự tiện xông lên núi Thiên Trụ này thì đừng có trách Doãn đại gia ra tay ác độc đấy nhé?

Xưa nay Âu Dương Siêu không biết đối phương là ai, mà chàng thấy đối phương tự nhận là Doãn đại gia, liền bụng bảo dạ rằng:

"Chắc y là Tiểu Diện Vô Thường Doãn Lượng, mà Ma Chưởng Châu vừa nói chẳng? "

Nghĩ đoạn, chàng liền hỏi:

- Các hạ có phải là Tiểu Diện Vô Thường Doãn Lượng đấy không?

Doãn Lượng đáp:

- Người đã biết rồi còn hỏi làm chi?

Nghe giọng nói của đối phương Âu Dương Siêu đã chán ghét đến cực điểm, nhưng chàng vẫn hỏi tiếp:

- Tại hạ đã được gặp các hạ ở đâu nhỉ?

- Hi hi, hà hà...

Doãn Lượng chưa nói đã cười, rồi y đồng dục nói tiếp:

- Trước khi ta chưa nói, ta hãy hỏi người câu này.

- Hỏi cái gì?

- Sao không sớm, không muộn, mà người lại xuất hiện trên giang hồ cùng một thời với ta, như vậy có phải là người định đương đầu với họ Doãn này không?

Âu Dương Siêu nghe nói tức cười, đáp:

- Người nói gì, ta vẫn không hiểu?

- Không hiểu ư? Người phải biết, trong núi của võ lâm không thể nào dung nạp được hai con hổ một lúc, cũng như trên trời không thể có hai mặt trời. Tất cả sĩ diện bị người chiếm hết. Doãn mở ra đời cũng chỉ muốn giương danh với thiên hạ, ngờ đâu những tiếng tăm ấy cũng đều bị người chiếm hết nốt.

- Âu Dương Siêu này thật quả không hiểu lời nói của người. Ta ra đời không hề định tâm gây sĩ diện, và cũng không muốn giương danh với đời.

- Người lại còn muốn cái bướng phải không? Từ khi người vừa xuất đầu lộ diện, thì chín phái một bang đều chấn động ngay, như vậy còn ai thêm để ý đến ta nữa. Ta tổn rất nhiều hơi sức mới hủy được một số đệ tử đời thứ hai của bảy đại môn phái, nhưng không ngờ việc là mấy của ta lại càng làm cho tiếng tăm của người lừng lẫy thêm.

Âu Dương Siêu nghe nói vừa tức giận, vừa tức cười, liền đáp:

- Thế mà người cũng đòi mở miệng ra nói được? Người tàn sát người của bảy đại môn phái khiến ta phải mang xú danh oan uổng ấy đến nay vẫn chưa rửa sạch. Không ngờ hành vi ấy lại là do người, tên vô sỉ này hạ độc thủ.

- Còn người thì cái gì mà Bằng Dung mền người như thế? Rồi đến cả Quyên Quyên, Giao Cơ, Giang Mẫn, Tiểu Yến, thậm chí cả Thi Phụng Anh nữa, cũng đều... hà hà... Nói tóm lại, tất cả thiếu nữ của võ lâm đều mền người hết. Người thì cái gì mà được như thế? Người nói đi!

Càng nghe càng bực mình, Âu Dương Siêu cười nhạt nói tiếp:

- Người thật là đồ điên khùng?

Ngờ đâu Doãn Lượng không thấy hổ thẹn gì hết, trái lại còn thao thao bất tuyệt nói tiếp:

- Sao người lại tốt số đào hoa đến thế? Không ngờ cả lão quỷ sư phụ của ta cũng để ý đến người nết, định gả tôn tiểu thư như hoa như ngọc này cho người. Thử hỏi người....

Y chưa nói dứt, Ma Chưởng Châu đã hét lớn:

- Tên nô tài Doãn Lượng kia, người điên rồi hay sao?

Nàng vừa nói vừa phất tay áo tấn công Doãn Lượng ngay.

Ngờ đâu Doãn Lượng đã phòng bị rồi, nên y đã nhanh chân bước lui về phía sau bảy thước.

Nhưng y vẫn quay lại nói với Âu Dương Siêu tiếp:

- Tiểu tử, ta nói cho người biết, người đừng có hòng nhúng tay vào. Hoa của Thiên Trụ chỉ có người của Thiên Trụ là có quyền hái được thôi. Nếu người thêm muốn, vọng tưởng, thì người sẽ chết liền.

Âu Dương Siêu nghe nói đã tức giận, không ngờ Chưởng Châu lại còn tức giận hơn, nàng lại hét lên:

- Phản rồi! Phản rồi! Tên nô tài này vô lễ đến như thế. Nó không còn biết chủ với bộc gì nữa.

Doãn Lượng không hãi sợ chút nào, vẫn liếc nhìn nàng và nói tiếp:

- Tiểu thư nói gì thế? Tuy tôi hầu hạ ông của cô thật, nhưng lúc ấy tôi đã luyện thành công võ công đâu. Bây giờ Càn Khôn Thập Chỉ của tôi có thua gì Ma Gia Vạn Hoa Chưởng của cô đâu? Phải nói là môn đăng hộ đối thì đúng hơn!

Chưởng Châu tức giận đến người run lấy bẫy, mặt biến sắc, cứ đứng ngẩn người ra như tượng gỗ vậy.

Âu Dương Siêu tức giận quá nổi, hất tay lên quát lớn:

- Tiểu bối câm mồm! Người là đầy tớ mà dám vô lễ với chủ nhân như thế, thử hỏi người có còn là người hay không?

Doãn Lượng lạnh lùng đáp:

- Ủa! Tiểu tử ngươi cũng biết ghen đấy à?

- Bậy nào! Có giỏi thì tiếp ta một thế công này.

Âu Dương Siêu vừa thét xong đã múa chưởng nhắm đại huyệt của Doãn Lượng tấn công luôn.

Doãn Lượng cũng giơ chưởng lên kháng cự, mồm thì đáp:

- Ngươi so sánh làm sao được với tiểu thư của ta. Ta nhường nhịn nàng là vì ta thương hoa tiếc ngọc, còn như ngươi thì chỉ tự mang lấy cái khổ vào thân.

Nói về công lực thì Doãn Lượng cũng không đến nỗi kém lắm. Y giơ song chưởng lên chống đỡ, rồi trả đũa tấn công lại đối phương luôn. Mười ngón tay của y, cứng và nhọn như mười mũi dùi, nhằm Âu Dương Siêu điểm luôn.

Âu Dương Siêu bình sinh coi kẻ ác như kẻ thù, chàng thấy Doãn Lượng vô lễ với chủ như thế, tuy chàng với y không có thù hằn gì, nhưng chàng chỉ muốn nội trong hai ba thế, hủy diệt ngay y tại chỗ. Vì vậy, vừa ra tay, chàng đã dùng ngay bảy thành công lực và sử dụng một thế chưởng thoát thai ở Toàn Phong bát thức với Kiếm Tuyệt ra, nên thế công này của chàng lợi hại vô cùng.

Nhưng Càn Khôn Thập Chỉ của Doãn Lượng lại thoát thai ở như Thiên Địa Chỉ của Âm Tống Vô Thường, nên có thể gọi là tuyệt học được.

Hai người ra tay đấu với nhau, trận đấu vừa nhanh vừa mạnh, bóng chưởng của hai người mau như mưa rào, không thể nào phân biệt ra được ai là Âu Dương Siêu, ai là Doãn Lượng nữa.

Hai tay cao thủ đấu với nhau có khác, chỉ trong nháy mắt đã đấu được hai ba chục hiệp rồi. Nhưng võ công của hai người ngang tài nhau, nên đấu đã mấy chục hiệp rồi mà vẫn chưa ai thắng bại cả.

Lúc ấy, Chưởng Châu đứng cạnh đó mới thấy hơi yên tâm và định thần. Nàng thấy Âu Dương Siêu đấu mãi vẫn chưa thắng được Doãn Lượng và còn thấy chàng thủ nhiều hơn

công, nàng biết vì chàng e sợ ngón tay của đối thủ có chất độc nên mới e dè như thế, nàng phất tay áo một cái nhảy xổ lại, lớn tiếng nói:

- Âu Dương thiếu hiệp hãy tạm rút lui sang bên, để tôi chỉnh đốn gia pháp, quét sạch cửa ngõ đã.

Đáng lẽ Âu Dương Siêu không chịu rút lui đâu, nhưng chàng nghe thấy nàng ta nói tới câu "chỉnh đốn gia pháp và quét sạch cửa ngõ", đành phải rút lui, nhảy sang bên, ra chỗ cách xa hơn trượng. Nhưng chàng vẫn lớn tiếng quát bảo Doãn Lượng rằng:

- Tiểu bối, ngươi mau tiếp nhận gia pháp đi.

Doãn Lượng cười nhạt đáp:

- Gia pháp nào? Ngoài Ma Gia Tứ Tượng ở dưới âm ty bò lên, thì còn có ai đủ tư cách để nói gia pháp với ta?

Chưởng Châu giận dữ nói tiếp:

- Tên nô bộc kia! Mi đã quên mất lai lịch và cội rễ của mi rồi hay sao?

Doãn Lượng vẫn cười hi hí như thường và đáp:

- Cô nương ơi! Cô muốn nói đến gia pháp cũng được, nhưng hãy chờ chúng ta động phòng hoa chúc xong đã. Trên đời này làm gì có người vợ chưa cưới nào lại đòi quản thúc chồng ngay như thế?

Chưởng Châu tức giận đến hai mắt như nổ lửa giận dữ quát mắng tiếp:

- Ngươi thật là một tên cầm thú, không biết xấu hổ gì hết.

Doãn Lượng né mình sang bên để tránh, vẫn bẻm mồm bẻm mép đáp:

- Xấu hổ cái gì nào? Hồi cô còn nhỏ, tôi đã ẵm cô không biết bao nhiêu lần mà kể, thân cô nơi nào mà tôi đã chẳng rờ mó qua? Chẳng lẽ chuyện ấy cũng là giả hay sao?

Thấy Doãn Lượng càng nói càng vô sỉ, Âu Dương Siêu cũng phải cau mày lại, lắc đầu.

Chưởng Châu cũng tức giận đến nỗi không sao nói được nữa, chỉ múa song chưởng xông lại tấn công tới tấp thôi. Nhưng vì Doãn Lượng định tâm giễu cợt, nên y không giở tài ba thật học của mình ra để chống đỡ mà chỉ chạy quanh thôi, và hễ có dịp may là y sờ má, hoặc vỗ trộm vào nơi bài tọa của nàng một cái.

Vì khinh công của y rất cao siêu, nên Chưởng Châu dù có tài ba đến đâu cũng không làm gì nổi y.

Âu Dương Siêu đứng cạnh đó thấy vậy, biết Chưởng Châu không phải là không có tài đón đánh được kẻ địch, nhưng vì nàng tức giận quá nỗi, nên không sao làm gì nổi đối phương là thế.

Nên cứ thế này mãi, thế nào nàng cũng bị lép vế. Vì vậy chàng liền lớn tiếng nói:

- Ma cô nương đừng có tức giận như thế làm chi? Cô nương hãy đứng sang một bên để tại hạ đối phó với y cho.

Nói xong, chàng vừa vận công múa quyền định xông lên tấn công thì bỗng nghe thấy:

"Loong coong, leng keng..." ở đằng xa vọng tới. Tiếng kêu đó tựa như tiếng xiềng xích ở trong Hắc Địa ngục, ai nghe thấy cũng phải giật mình kinh hoảng.

Tiếng kêu ấy không những khiến cho Âu Dương Siêu ngẩn người ra, mà cả Chưởng Châu với Doãn Lượng hai người cùng nhảy ra ngoài xa bảy thước, nhìn cả về phía có tiếng động ấy.

Không bao lâu, tiếng kêu càng ngày càng lớn, Doãn Lượng vừa trông thấy một cái bóng trắng xuất hiện, mặt y đã nổi sát khí, liền cười nhạt và nói:

- Hừ! Vua Diêm Vương đã định người giết vào lúc canh ba, không bao giờ muốn cho người được sống tới canh năm cả.

Chưởng Châu cũng đã trông thấy rõ là ai rồi, liền thất thanh la lên:

- Ối chà? Là y sao...

Nàng chưa nói dứt, đã nhảy về phía có chấm trắng đó.

Lúc ấy cái bóng trắng đã cách mọi người không xa. Âu Dương Siêu càng thắc mắc thêm, bụng bảo dạ rằng:

"Ám Tống Vô Thường, phải chính là Ám Tống Vô Thường..."

Chàng chưa nói dứt, cái bóng trắng ấy đã lướt tới, chính là Ám Tống Vô Thường thật, và tay chân bị xiềng xích.

Lúc ấy Ám Tống Vô Thường sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt đỏ ngầu, mình mặc tang phục, mặc dính đầy những lấm chấm máu, trông rất kinh khủng và đáng sợ. Chiếc gậy tầm vông với lá phướn chiêu hồn mà y vẫn cầm đã thấy biến mất. Một sợi dây xích thật dài nằm ngang ở trên vai y, hai đầu tua xuống và đầu nào cũng dài hơn cánh tay y chừng hai ba thước. Y dùng bốn ngón tay, cầm hai đầu mẩu xích đó múa động nên mới có tiếng kêu kinh hồn như vậy.

Chưởng Châu chạy lại, kinh hãi hỏi:

- Người... người làm sao thế?

Ám Tống Vô Thường hai mắt cứ nhìn thẳng, không thèm đếm xỉa tới lời nói của Chưởng Châu, nhảy một cái đã nhảy xa được hơn trượng, tay vẫn múa động xích sắt, mồm thì quát bảo Doãn Lượng rằng:

- Tiểu tử giỏi thật! Ta biết người thể nào cũng đến Bảo Đầu Cốc này.

Doãn Lượng ngẩng mặt lên trời cười ha hả, trông rất ác độc và đáp:

- Hành động của tiểu gia, người có quyền gì mà can thiệp tới? Mau dẹp cái điệu phách lối lão tổ tôn ấy đi. Chi bằng cứ gọi người là lão tàn phế thì thích hợp hơn.

Âu Dương Siêu nghe nói bụng bảo dạ rằng:

"Thế là nghĩa lý gì? Doãn Lượng là đệ tử riêng của Ám Tống Vô Thường, chả lẽ hai thầy trò đã trở mặt với nhau và trở nên kẻ thù địch với nhau rồi chăng?"

Ám Tống Vô Thường với giọng khàn khàn nói tiếp:

- Doãn Lượng, bảo thái gia nuôi dưỡng người từ thuở còn thơ tới lúc già, và lão phu còn truyền thụ cả võ công cho người nữa. Không ngờ người lòng lang dạ thú, vong ơn bội nghĩa, mang ơn báo oán đến như thế. Lão phu có chết đi ở dưới chín suối cũng sẽ không tha thứ

cho người, tên cầm thú đội lốt này đâu. Lại đây, hủy ta đi, bằng không ta sẽ hủy diệt người liền.

Y vừa nói vừa ứa nước mắt, vẻ mặt nhăn nhó, đủ thấy y đau khổ như thế nào?

Lúc này Âu Dương Siêu mới trông thấy rõ xích sắt ở nơi tay Ám Tống Vô Thường không phải là một sợi, mà lại là hai khúc. Đầu của mỗi một khúc xích sắt đó đều xuyên cả vào xương bả vai của y, hình như mới bị xuyên, nên máu chảy lênh láng ra người y hãy còn tươi, và cứ giồng theo xích sắt mà nhỏ xuống mặt đất, nên chàng càng thấy rùng rợn khủng khiếp thêm.

Doãn Lượng cười như điên như khùng, đáp:

- Lão phế vật, người muốn hủy ta thì đừng có hòng. Còn ta muốn hủy người thì thật dễ như trở bàn tay, nhưng ta không hủy người vội, cứ để cho người phải chịu khổ chịu sở đã.

Ám Tống Vô Thường múa tít hai đầu dây xích, nhằm người Doãn Lượng quét luôn, mồm thì quát lên:

- Quân cầm thú! Tên đày tớ hà hiếp chủ. Kẻ bề dưới thất lễ với bề trên kia. Ta phải thí mạng với người mới được.

- Hì hì, người làm gì nổi ta nào?

Doãn Lượng chống trả đũa, chỉ nhảy sang bên một bước là đã tránh né được liền.

Quý vị nên rõ, xương bả vai là then chốt phát lực của người luyện võ, hơi bị đau đớn một chút cũng đã không thể giơ tay lên nổi, huống hồ sợi xích sắt ấy lại to bằng ngón tay cái một. Vì vậy dù Ám Tống Vô Thường có tài ba đến đâu cũng không làm gì nổi, nên y chỉ dậm chân, lắc đầu nghiêng răng, mím môi, và thở dài thôi.

Tuy Âu Dương Siêu chưa biết rõ đầu cua tai nheo của câu chuyện ấy, nhưng vì chàng trông thấy tình cảnh của Ám Tống Vô Thường thảm hại như vậy, chàng liền xoa tay nói:

- Lão tiền bối hãy ngừng tay để nói rõ đầu đuôi câu chuyện.

Ám Tống Vô Thường vẻ mặt rầu rĩ, buông hai tay xuống, máu lại giồng theo xích sắt mà chảy xuống tiếp, hai mắt y cứ nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu, lòng đau như cắt và đáp:

- Thiếu hiệp, lão phu hện thiếu hiệp tới đây, không ngờ...

Nói tới đó, y đã ứa nước mắt ra như mưa, và nghẹn ngào không sao nói tiếp được.

Âu Dương Siêu lúc đầu lia lịa, hỏi tiếp:

- Ai? Ai đã làm cho lão tiền bối đau khổ như thế này?

- Còn ai vào đây nữa. Tên đồ đệ khốn nạn của lão phu đã dạy bảo chứ còn ai vào đây nữa? Có lẽ cũng là do hồi thiếu thời lão phu hiếu sát quá nên mới có kết quả như thế này.

Nói tới đó, y lại quay lại nhìn Doãn Lượng hậm hực nói tiếp:

- Tiểu tử họ Doãn kia. Từ nay trở đi, người không phải là đồ đệ của ta nữa. Người là đại thù nhân của Ám Tống Vô Thường này, người...

Y vừa nói vừa quật ngang hai đầu xích sắt vào người tên đồ đệ phản bội, nhưng vì máu chảy ra quá nhiều, tay y không còn hơi sức nào nữa, nên không làm gì được Doãn Lượng.

Âu Dương Siêu thấy tình cảnh của Âm Tống Vô Thường bi đát như vậy, chàng cũng phải động lòng thương mà dẹp ngay việc của mình sang bên trước, rồi tiến lên khuyên bảo Âm Tống Vô Thường rằng:

- Vết thương của lão tiền bối cũng nặng lắm, hãy nghỉ ngơi giây lát, bằng không sẽ bị toi mạng đấy.

Doãn Lượng cười nhạt, xen lời nói:

- Phải, ai bảo tại người không yên phận. Đó chả là lỗi của người là gì?

Âu Dương Siêu thấy vẻ mặt rất đắc chí của y rất đáng ghét, nổi giận quát mắng:

- Người là đồ đệ của ông ta còn đang tâm hạ độc thủ như vậy, thử hỏi người có còn là con người nữa không?

Doãn Lượng cũng sầm nét mặt lại đáp:

- Đây là việc của núi Thiên Trụ, không việc gì đến người.

Thoạt tiên Âu Dương Siêu thấy Doãn Lượng tuyệt tình quá nổi như thế đã tức giận rồi, nhưng vì chàng chưa biết rõ nguyên nhân câu chuyện, nên chàng phải cố nén lửa giận xuống, không ngờ Doãn Lượng lại ăn nói vô lễ với mình như thế, chàng không sao cầm lòng được nữa, liền quát lên:

- Ngày hôm nay ta cứ lý đến việc của người đấy, xem người đã làm gì nổi ta nào? Nếu người không nói rõ sự thể cho ta hay, thì sư phụ của người sẽ là cái gương sáng cho người đấy.

Doãn Lượng cười như điên như khùng, vẻ mặt kiêu ngạo đáp:

- Ô! Như vậy kể người cũng to gan thật.

Âu Dương Siêu quát hỏi:

- Sư phụ người có thù hằn gì với người mà người lại nhẫn tâm hạ độc hủ như thế?

- Việc này... hì hì! Thiết nghĩ khi ta luyện công học võ, đã bị y đánh đập và dày vò không biết bao nhiêu lần rồi.

- Sở dĩ ông ta muốn cho người thành công, nên mới phải dạy bảo như thế, đó là có ơn với người đấy chứ.

- Được ta không nói tới chuyện ay nữa. Vậy tại sao hôm nay y lại hẹn người đến núi Thiên Trụ này làm chi?

- Để giải quyết mối thù của hai nhà.

- Thù hằn gì? Rõ ràng y hẹn người tới đây để tặng Mai Chưởng Châu, một người đẹp như hoa nở cho người...

- Nói bậy nào!

Âu Dương Siêu vừa trả lời, vừa đưa mắt liếc nhìn Chưởng Châu, thấy nàng ta đang ngắm Âm Tống Vô Thường ngồi xuống một tảng đá lớn và đang khám xét vết thương cho ông già ấy.

Doãn Lượng như người đứng vậy, bước đi bước lại, mồm thúng thảng nói tiếp:

- Đã mấy chục năm nay, lão phế vật không bước chân vào giang hồ, như vậy y có thù hằn gì với người, một đứa con nít chưa hết hơi sữa? Người định lừa dối ta sao được.

Âu Dương Siêu thấy y nói như vậy, liền nghĩ thầm:

"Chả lẽ Âm Tống Vô Thường đã mấy chục năm chưa bước chân vào giang hồ thật chẳng? Như vậy..."

Nghĩ tới đó, chàng liền trầm giọng nói tiếp:

- Người lấy lòng tiểu nhân đo dạ quân tử, ta đến đây là vì việc Lăng Giao Cơ bị điên, và món nợ máu của Giang Mẫn bị giết chết.

- Ủa!

Doãn Lượng nghe thấy Âu Dương Siêu nói như vậy, thất kinh giật mình đến thót một cái, nhảy đến cạnh Âm Tống Vô Thường, mồm thì quát lớn:

- Lão phế vật thật không còn oan uổng nữa chứ? Người đã tiết lộ sự bí mật của tiểu gia, thử hỏi người có đáng tội chết hay không?

Âu Dương Siêu là người rất thông minh, chỉ nghe thấy lời nói và nhìn sắc mặt, chàng đã đoán ra được tám thành. Chàng vội phi thân nhảy tới, quát lên:

- Người dám động vào lão hiệp ta sẽ giết người ngay.

Chàng vừa nói vừa đề phòng Doãn Lượng hạ độc thủ Âm Tống Vô Thường, còn một mặt thì vội hỏi:

- Việc của Lăng Giao Cơ và của Giang Mẫn hai người, có phải là chính y hạ độc thủ đấy không?

Ngờ đâu Âm Tống Vô Thường thở hổn hển và ấp úng đáp:

- Phải... chính là lão phu... Ai bảo... không phải lão... Thiên Địa Chỉ... trong võ lâm này... không có người thứ hai.

Âu Dương Siêu nghe thấy Âm Tống Vô Thường trả lời như vậy chán nản vô cùng, liền cúi đầu buông xuôi tay xuống, vì phen này chàng tới núi Thiên Trụ mục đích là để trả thù cho Giang Mẫn với Giao Cơ, tiện thể hỏi dò xem tung tích của Quyên Quyên.

Ngờ đâu Âm Tống Vô Thường lại bị thương và bị xiềng xích như vậy, chẳng lẽ chàng lại giờ chường đánh chết một người đang thoi thóp như thế để trả thù tuyệt hận hay sao?

Nhưng Chưởng Châu đứng cạnh đó đã trợn to đôi mắt lên, nhìn vào mặt Âm Tống Vô Thường, có vẻ không phục, hỏi:

- Tại sao người lại nhận lỗi như thế? Đã mấy chục năm rồi người có bước chân ra khỏi núi Thiên Trụ này nữa bước đâu? Như vậy, người làm gì có thù hằn với ai? Người hà tất phải chịu lỗi hộ người như thế.

Âu Dương Siêu nghe thấy nàng ta hỏi như thế càng thắc mắc thêm, không ngờ Doãn Lượng đã quát bảo Chưởng Châu ngay:

- Tiệm tỳ không biết liêm sỉ kia. Có phải mi định tâm yêu thằng mặt trắng kia không? Việc gì đến mi nào. Phải đấy, những việc đó là do tiểu gia đã làm hết, tiểu gia có sợ gì ai đâu?

Âu Dương Siêu liền giờ chường lên lấy thế định tấn công, mồm thì quát:

- Cái gì? Có phải chính là người đã làm đấy không?

Doãn Lượng lui về phía sau hai bước, ngẩng mặt lên trời cười như điên khùng, đáp:

- Tất cả những đàn bà nào yêu tiểu tử người đều không thoát khỏi Càn Khôn Thập Chỉ của gia gia này. Hà hà...

-- o O o --